

EL NOI DE LA MARE

La sala d'espera estava plena de gent sense problemes seriosos: urticàries, conjuntivitis, al·lèrgies, gastroenteritis, boqueres, hemorroides i coses per l'estil. També, i barrejats entre tota aquesta munió de pacients, hi havia els presumptament sans i disposats a ser els conillets d'Índies d'algun possible nou medicament. Era fàcil diferenciar-los perquè en la seva majoria els cobais humans no acostumen a superar la trentena. N'hi havia els que prenién psicofàrmacs, amb els derivats canvis temporals de la percepció i l'ànim, ara capaços de menjar-se el món amb patates, ara pensant que la vida no és més que l'espera de la mort. Els que, amb les pupil·les dilatades i la mirada tèrbola, aparentaven estar més col·locats que el Jimmy Page quan composà *Stairway to Heaven*, testaven col·liris. Fins i tot hi havia els que accedien a què es supervisés quantes ereccions nocturnes tenien. Ella no semblava pertànyer a cap grup dels anteriors. Era una noia sorprenentment maca, amb la pell pàl·lida i els ulls de color maragda, i tenia el cabell llarg, rinxolat i pèl-roig. Em recordà una de les tres Maries que joguinegen amb les mans entrelaçades a *la Primavera* de Botticelli. Duia un vestit vaporós blanc de seda, mig translúcid, i unes sandàlies de tires fines de color blau hortènsia. “Què deu fer aquí asseguda la noia més maca que mai no he vist a la meua vida?”, vaig pensar mentre sentia el meu nom per la megafonia.

Per una vegada m'hauria conformat a esperar més estona pacientment. Les esperes solien ser llargues. No era el primer cop que em presentava voluntari; el meu oncle era el gerent d'una prestigiosa farmacèutica que finançava aquests experiments.

La infermera va procedir com sempre. Primer em va prendre les constants vitals. Després em va entregar tota la documentació. Llavors m'adreçà de nou a la sala d'espera, perquè la pogués llegir amb calma i signar-la en cas d'estar conforme. Era un mer protocol que seguien com a garant del coneixement i responsabilitat sencera del voluntari. Jo tan sols desitjava enllestir aviat per trobar de nou aquella Venus que tant m'havia enlluernat. “Fuma? Beu begudes alcohòliques? Pren cap mena de fàrmacs o estupefaents? Practica regularment exercici?” “No, no, no...ui, sí a la darrera”.

Vaig precipitar-me cap a la sala d'espera, tan ràpid com em va resultar possible, buscant-la entre la munió. La sala estava desbordada amb gent de tota mena, esparpallada pels freds passadissos i les escales adjacents. Rostres cansats, un nen amb cara de pomes agres demanant per enèsima vegada a la mare quant hi faltava, solitaris amargats amb la mirada apagada, conformistes mediocres i panxacontents “vés, què li farem, són malalties que s'enxampen”, atziagues ànimes solitàries xatejant amb el mòbil, ancianes que venien a recollir les receptes per a tota la família, un turista roig com un gambot de l'Escala amb un barret de mexicà i una samarreta del Barça, tres trigèmins que per un moment semblaven tots els nadons del món, plorant al mateix temps...

Ella deuria ser a algun lloc enmig d'aquella turbamulta mansueta, o potser tornaria un altre dia. Aquesta galivança em va infondre ànims per tirar endavant. “Els efectes secundaris són inofensius i del tot desitjables. Res que no potenciï la virilitat”, m'havia dit el meu oncle per telèfon el dia anterior.

Vaig baixar fins al bar de la cantonada per poder llegir amb calma l'exhaustiu llistat de contraindicacions. Vaig sentir un cop intens al cor. A la taula del davant, amb un croissant a una mà i una tassa de cafè amb llet a l'altra, la deessa de la bellesa estava esmorzant mentre llegia concentrada un dossier semblant al meu. En adornar-me'n, el sobresalt va ser major. Sabria ella a què s'estava exposant?

Ella va sospirar profundament i jo vaig aprofitar el gest per preguntar-li amb un tímid “puc?” si li feia res que m'assegués a la seva taula. No va dir res. Passats uns minuts es va sentir observada i va aixecar la vista, topant amb la meva cara d'expectació i la meva documentació oberta entre les mans explícitament.

—Sempre donen tants papers que un no sap per on començar —vaig trencar el silenci—. Joestic a l'últim curs de medicina, i encara em costa interpretar totes les dades.

—Per això em faria falta un lletrat amb la mà trencada.

—Llavors jo podria enguixar-la-hi —vaig bromejar. Volia preguntar-li discretament per què havia anat allà a l'hospital però no sabia com. Solia passar-me que quan volia dir quelcom em venien les paraules que no eren i no deia ben bé el que volia dir—. Hi ha una passa terrible de gastroenteritis, els lavabos de l'hospital estan col·lapsats. Per sort, joestic més sa que una poma.

Ella va somriure i va continuar llegint la paperassa, ignorant els meus comentaris.

—Als hospitals mai se sap —vaig prosseguir—. Una vegada em vaig despertar amb el cap ple de cables. M'havia presentat voluntari per fer un estudi sobre l'insomni. En aquesta ocasió participaré en una investigació que pretén esbrinar a partir de quin moment, la dosi d'un fàrmac produeix efectes indesitjables —li anava dient—. Tot i que el cas més estrambòtic que he viscut va ser quan vaig haver de passar tot un dia a un bosc infestat d'insectes per comprovar l'eficàcia d'un nou repel·lent. Em van pagar molt bé, malgrat que el repel·lent no va funcionar com esperaven.

—Dret de desestimació en virtut de l'establert a l'article 9, clàusula número 3, de la Llei 28/2013, de 13 de juliol de...—va fer insinuant que li calia silenci. Després va tornar a sospirar per continuar llegint, ara per a ella.

—Bé, encantat d'haver esmorzat amb tu... —vaig dir al temps que m'aixecava de la taula.

—Com volen que no m'oposi a la interrupció de l'embaràs en cas de malformació? —va pronunciar, arrufant el front. Llavors va girar el full cap a mi.

—És el dret de la mare subrogant a fer-se càrrec de la criatura per raons morals —vaig explicar-li després d'haver llegit detingudament aquell paràgraf ensems que descobria de què anava el seu cas—. Ningú hauria de jugar a ser Déu —vaig justificar.

—Jo només ho faig pels diners. Tu creus que, a sobre de cobrar menys que si l'embaràs arribés a bon termini, podria estar disposada a fer-me càrrec d'un nen amb malformacions, jo sola?

—Maleïts diners —vaig remugar—. Sort que de vegades hi ha qui està per sobre d'ells. Jo en sóc en una mostra —vaig mostrar-li la mà esquerra, sense el dit índex—. L'ectrodactilia és una

deformatat de les extremitats que quedaria contemplada a l'article 9, clàusula número 3, de la Llei 28... i que potser els pares de la criatura no estarien disposats a acceptar i tu sí.

—Ja, com un vestit d'encàrrec que com a l'altre no li escau del tot bé te'l quedes abans que el llencin a les escombraries, no?

—Vist així... Si em disculpes, aquesta ganga amb tares té classe de Medicina Legal i Toxicologia –vaig excusar-me un xic decebut.

Era tan bella com glacial i ni tan sols sabia el seu nom, però tampoc no m'importava. Sempre havia cregut que no hi havia res més bell que el rostre d'una dona bonica amb ulls radiants. En aquell moment vaig començar a ser conscient que la bellesa exterior no era més que l'encant d'un instant. Per suposat que jo no era la persona més adient per jutjar ningú. De fet jo no m'hauria presentat voluntari per altruisme. Si m'avenia a prendre una dosi extra de vitamina A de fetge de lucioperca era exclusivament pels tres mil euros de contrapartida. “Llàstima que no sigui teu perquè seria el nadó més bufó de la maternitat”, vaig pensar.

Si ho hagués volgut fer expressament rara vegada hauria tornat a coincidir amb ella. Però per qüestions de l'atzar vaig arrebregar entre tota la paperassa el seu telèfon mòbil extraplà de set mil·límetres. De fet, a classe m'havia quedat mirant malament la companya asseguda al meu costat qui, per comptes de silenciar el seu suposat telèfon, l'havia deixat sonar infinitat de vegades a l'interior de la seva bossa. Quan la melodia va seguir-me acompanyant a l'autobús vaig començar a sospitar. Efectivament, un mòbil desconegut estava amagat al fons de la meva motxilla.

—Digui? –vaig preguntar contestar al telèfon.

—Tu diràs qui ets? Un lladregot de mòbils?

—No, no! Hem esmorzat junts. Recordes? Per error m'he endut el teu mòbil quan recollia.

—Ja veig –va respondre ella—. Bé, hem de quedar.

—Oi, tant! Perdona, tu et dius?

—Helena –va respondre.

—Jo sóc el Marc. Puc portar-te el telèfon allà on em diguis. Ara mateix he sortit de classe i estic lliure –vaig oferir-me. “Ai! Helena de Troia, la dona per excel·lència que brillava tant que era la més bella”, vaig pensar amb un delit incontenible.

—Et va bé a la porta de l’hospital d’aquí una hora?

—Sí, cap problema. A les dues a la porta de l’hospital, llavors –vaig dir abans de penjar.

De com l’Helena se les va fer venir perquè jo la convidés a dinar a què m’anés a viure a casa seva tan sols van transcórrer tres hores innocents de xerrar de tot i no res. Tots dos teníem una pila de coses a dir. Potser era que tots dos portàvem massa temps essent unes ànimes solitàries que no compartien res amb ningú perquè no pagava la pena. Jo entenia el que ella em deia i com s’havia anat enrolant a aquell mode de guanyar-se uns diners extres. I al mateix temps podia explicar-li sense embuts confessions que no hauria dit a cap dels meus companys d’estudi. Aquestes coses passen poc sovint, però passen. Així doncs, la relació que es va establir entre nosaltres dos va ser d’una mena d’empatia total.

—Com acostuma a passar a la majoria de famílies en què els fills ja tenen més de vint anys, tots hem acabat separats pels estudis i la feina –anava explicant-li mentre tallava el bistec—. Jo vaig haver de triar aquesta Universitat per la nota de tall. La meva germana gran va marxar a treballar a Luxemburg l’any passat, i el meu germà petit continua vivint amb els meus pares. Estic al darrer any i gràcies a aquests ingressos extres, tinc previst matricular-me a un Postgrau de Malalties Infeccioses. Els meus pares viuen a Mallorca, així que m’he hagut d’espavilar –vaig fer un glop de cervesa, a gratcient. Volia saber més de l’Helena i fins el moment jo no havia parat de xerrar.

—Tens sort de tenir una família. Jo estic sola. Bé, tinc un pare que va contraure segones núpcies amb una dona insuportable als tres mesos de morir la mare. Mai no ens hem avingut. No sabia dir-te ben bé els motius, aparentment ella intenta ser amable, però després li omple el cap al meu pare al·legant que més em valdria estudiar un secretariat i no pas Belles Arts. Fins que vaig marxar de casa no es va cansar de sermonejar-me dient-me que havia de ser independent –va

estendre la mà amb la copa buida i jo li vaig omplir del vi rosat que havia demanat. Per uns instants se'm va passar pel cap que no era bo beure durant l'embaràs, però tampoc volia anticipar-me ni ficar-me en assumptes que no eren de la meva incumbència—. Haig d'admetre que la meva madrastra em va posar el camí planer deixant-me viure de franc a un pis seu que ella havia adquirit temps enrere. Amb tot, és car de mantenir perquè és molt gran. L'any passat, quan vaig anar a donar òvuls, ja m'ho van proposar. Es veu que sóc una dona molt fèrtil i un embaràs és una cosa ben natural a la meua edat. També compta que està molt ben pagat i tan sols són nou mesos.

—I no et fa res què pensarà la gent a mesura que avanci el teu estat de gestació?

—Bé, ningú en sap gran cosa, de la meua vida. Si tot va bé els darrers mesos ja hauran acabat les classes i si algú em pregunta més endavant, sempre li puc dir que va néixer mort i segur que s'acaben les xafarderies —va fer. Llavors es va aixecar de la cadira i es va treure el vestit blanc de seda translúcid—. Creus que continuaré tenint la mateixa figura després de l'embaràs?

Em vaig quedar sense alè. Vaig aixecar les espatlles i les celles: no sabia què dir-li.

Només es tractava de fer-me passar pel seu xicot. De fet, no vaig haver de fer res especial ja que tot el veïnat va donar-ho per fet, en veure'm entrar i sortir de casa seva. Va ser una simbiosi perfecta. Després d'aquell darrer experiment de la vitamina A, el meus limfòcits s'havien alterat. La meua capacitat de visió nocturna, també. Les ninetes dels ulls se m'il·luminaven amb la foscor, com si d'un far es tractés. Els ulls se'm tornaven fosforescents, cosa que els conferia un aspecte força esborronador. La panxa de l'Helena començava a ser evident i malgrat que ella intentava tractar-ho com qui té fongs al peu, no sempre resultava tan senzill. El bebè creixia dins ella envaint el seu espai vital. L'Helena estava especialment receptiva i la gent sortia amb comentaries com ara “Ja sabeu si és nen o nena?”, “Felicitats, per quan esperes, el fill?”, “Caram, quina panxa per estar de quatre mesos”, “Jo li vaig posar el nom del meu marit”.

L'Helena no havia comentat res al seu pare. Una veïna i amiga de la seva madrastra, va trucar-la per felicitar-la. La madrastra va presentar-se un dia sense avisar-nos, cosint-la a preguntes i

oferint-li diners perquè avortés. Llavors l'Helena es va veure forçada a explicar-li la veritat. Després quan va descobrir que jo vivia amb ella i que era un metge amb futur, es va sentir més alleugerida. Vés, què diria la gent si s'assabentava de la veritat! Ara bé, la versió que la seva fillastra perdés el fill en el part era una desgràcia molt digna i gens innoble.

Sortosament jo tenia més confiança amb la meva família. Quan els vaig comunicar que m'anava a viure amb l'Helena, i que no faria més de conillet d'Índies, tots es van alegrar. La mare sobretot, perquè detestava aquells experiments farmacèutics del seu germà.

A mesura que l'embaràs avançava també ho feia la nostra relació. Sentia por pel cost emocional que allò causaria a les nostres vides. De vegades veia l'Helena sumida en una profunda tristesa. L'Helena no deia res, però les seves pintures s'anaven tornant més fosques i lúgubres. De vegades, tota ella anava com unes debanadores de neguitosa que estava. D'altres, no semblava patir ni pena ni glòria per res.

—No paro de dir-me que no és el meu fill, però després em trobo un peuet deformant-me la panxa i acabo parlant amb el meu hoste —va admetre, acaronent-se la panxa.

Què podia dir-li jo perquè es sentís millor? Es mirés com es mirés, m'era molt difícil no veure allò com un míser mitjà per satisfer el desig d'altres. L'Helena s'havia vist embolicada a canvi d'aquella prometedora suma de diners. I a mesura que s'apropava el dia del part, anava assumint, al seu temps, totes les pors i els riscos.

—No vull ni veure-li la cara, ni sentir-lo plorar —em deia—. Tu creus que, sent metge, et deixaran estar al part amb mi? No deixaràs que em passi res dolent, oi?

—Per què hauria de passar-te res dolent? L'obstetre que t'atendrà és un dels millors. I sí, puc demanar que em deixin estar amb tu, si és això el que desitges.

—Desitjo acabar amb tot això d'una vegada per totes i oblidar-me'n per sempre més. Tant de bo fos nostre —va sospirar—. Crec que no voldré tenir més fills, vull dir...quedar-me embarassada d'un fill propi. Tu creus que tornaré a ser la d'abans?

—Això és científicament impossible. Ningú no és igual al dia anterior. Les cèl·lules del cos es renoven cada dia. Només puc assegurar-te que seràs nou mesos més vella —vaig bromejar.

No volia ni imaginar el dia després del part, amb l'Helena a la única habitació de la maternitat que no estaria plena de rams de flors de gom a gom, així que, aprofitant els meus contactes a l'hospital, vaig demanar que ingressessin l'Helena a la plata de cirurgia general i aparell digestiu. El part va ser molt complicat perquè el bebè havia crescut molt les darreres setmanes de l'embaràs. L'Helena va patir una ruptura uterina i va haver de romandre més de dues setmanes a la Unitat de Cures Intensives Postoperatòries.

Va ser llavors, durant els primers dies d'un pronòstic molt reservat, quan em vaig adonar la possibilitat de perdre-la m'aterra. Vaig trucar els pares. Necessitava recolzar-me en algú amb qui poder parlar amb tota franquesa. La mare i el meu germà petit van agafar un vol d'avió aquella mateixa nit. No vaig avisar la família de l'Helena. Sabia que ella no volia i que tampoc no l'ajudarien a sentir-se millor. No volia engegar els meus estudis al botavant, després de tot el que m'havien costat, però tampoc volia que l'Helena caigués en una eterna melangia. Sabia que un canvi d'aires seria el millor de tot, per això vaig acceptar la proposta dels pares i ens vam anar a viure amb ells a Mallorca.

La vida a una illa solejada on sempre es respirava un aire de vacances va ser un bàlsam. L'Helena va anar recuperant-se i va tornar a ser la deessa de la bellesa, amb la seva cabellera pèl-roja i ondulada que el migjorn pentinava quan bufava al capvespre.

Ens vam casar i jo vaig obrir un consultori, i després d'algunes estades curtes a l'estranger em vaig anar especialitzant en malalties rares, sobretot aquelles derivades de l'ús indiscriminat dels fàrmacs. L'Helena no va trigar gaire a obrir una petita galeria d'art, on col·laborava amb altres artistes locals.

La nostra vida era força tranquil·la, sense entrebancs. Ens estimàvem molt i no hi havia ningú que ens fes nosa, tot i que la meva sogra (i madrastra de l'Helena) continuava enfadada amb mi i em

veia com l'ovella negra de la família per no haver-la convidat al casament. De fet, se'n va assabentar per una altra xafarderia casual. El casament va ser molt sonat allà a l'illa. El meu germà petit va ser el padrí. També va venir la meva germana de Luxemburg. Hi van assistir tots els nostres parents i els amics més íntims, per veure com l'Afrodita d'ulls maragda baixava de l'Olimp per desposar-se amb un mediocre mortal com jo.

Als matins jo marxava cap al consultori i l'Helena acudia al seu estudi. Dinàvem plegats i a les tardes solíem passejar el nostre gos, un dàlmata preciós, per la platja. Els caps de setmana quedàvem per sopar amb altres parelles. La majoria eren amics meus d'infantesa. Alguns tenien fills però ningú, veient l'afecció que l'Helena sentia pels seus petits, no havia gosat preguntar-nos perquè nosaltres no en teníem. No era un tema tabú. Simplement, jo sabia què en pensava l'Helena i ella sabia què opinava jo. "Avui és el seu aniversari, ja deu tenir tres anys", em va dir un matí quan ja marxava cap al consultori. Jo no volia treure cap tema que pogués arruïnar aquell matí preciós de setembre i de pas, la nostra relació. A més, què anava a explicar-li? Que s'acabaria oblidant-se de la criatura que havia parit després de tenir-la nou mesos dins seu? Jo, amb tots els experiments als quals m'havia presentat de cobai, no era ni de bon tros el més indicat per sermonejar-la amb allò que el cos no és una mercaderia més i no es pot llogar a la ciència. Vaig limitar-me a dir-li que havia quedat amb un matrimoni que venia expressament des de Salamanca i que no els volia fer esperar.

—El Dr. Balaguer va dir-nos que vostè sabia de què es tractava quan ho veiés.

Vaig sentir una fiblada a la boca de l'estómac quan vaig sentir el nom del Dr. Balaguer. L'home va aixecar-se de la cadira i va sortir momentàniament del consultori. Passats uns vint segons la porta va tornar a obrir-se. Duia un nen de no més de tres anys agafat fortament de la mà. El petit, de cabell pèl-roig i rinxolat, venia arrossegant-se pel terra. Vaig suposar que sentia fòbia per les bates blanques. "Si no menges et portaré al doctor i et punxarà una injecció molt gran", solia dir-me l'àvia de petit. Es comportava com un solemne malcriat. Corria d'una banda a l'altra de la sala, cridant com un descosit i clavant puntades de peu a tort i a dret. Semblava ingovernable. Ni tan sols escoltava els

seus pares. Al tercer “estigues quiet que trencaràs alguna cosa” i després de clavar la grapadora a l’espatlla dreta de la seva mare, va fer sortir el seu pare de polleguera. Era el perfecte diable manipulador que avergonyeix els pares en públic, a gratcient, fins a desesperar-los.

—De vegades, l’emmanillaria i li posaria un morrió —va sospirar el pare, exhaust—. M’entén? Però no vull que m’interpreti malament. Aquest nen va ser un fill molt desitjat —va esclarir, i davant els xiscles persistents d’aquella criatura malèvola, la mare va tornar a fer fonedís amb el seu respectiu plançó—. El meu fill va ser diagnosticat d’acromegàlia l’any passat. Només cal veure quines mans i peus té més grans respecte a la resta del seu cos —va continuar explicant-me. Estava molt amoïnat i volia tenir una segona opinió sobre el diagnòstic i el tractament.

Sabia que hauria tingut suficient emparant-me a l’article nou de la clàusula tercera de la Llei 28/2013. La dona, passada una estona, va tornar a entrar amb el nen que, ara més calmat, llepava una piruleta.

Aquella tarda va ploure intensament, així que no vam treure el Duc a passejar. A la televisió feien un documental de les noves espècies invasores. Jo estava fent pa amb tomàquet quan l’Helena va preguntar-me pels meus pacients de Salamanca.

—Un trastorn de personalitat límit molt incipient per ser catalogat com a tal —vaig dir mentre sentia unes fortes palpitations al meu cor.

Després vaig continuar tallant el fuet, i com no trobava res millor a dir em vaig quedar callat.